

LA NOIA DE LA BOTIGA DE FRUITES. PRESENTACIÓ

Joan Cavaller - 06/03/2018

La melodia d'aquesta cançó se'm va acudir un dia d'agost de 2010 cap a les 9 del matí de camí a comprar el pa i el diari. Moltes de les meves cançons neixen d'aquesta manera; a primera hora, el cervell està descansat i pot produir amb molta facilitat. Jo, habitualment, vaig cantant pel carrer, sempre vaig buscant cançons noves. La meva dona se'n riu, diu que semblo ximple, però se me'n fot.

A partir de la disposició de la melodia, vaig trigar a compondre-la sencera uns 3 dies. Al cap d'uns mesos després d'haver escrit la música d'aquesta cançó, cap al març de 2011, vaig decidir que havia d'escriure'n la lletra. El problema és que, inicialment, no sabia a què dedicar-la. Constantment estic escrivint música però ho faig de manera instintiva, sense plantejar-me'n la raó. En aquell moment, el conjunt de l'àlbum *Ultramort* s'estava inclinant en excés cap a un costat fosc, trist i tenebrós per causa del pes de cançons com ara *Acabats als cinquanta*, *Pas ningú* i la mateixa *Ultramort*. Jo no em considero una persona fosca, tot el contrari. Crec que en aquesta vida tots experimentem situacions divertides i avorrides, alegres i tristes, i, per aquesta raó, volia que *Ultramort* no s'allunyés

d'un cert equilibri. La influència del romanticisme (Beethoven, Mendelssohn, Schumann...) i del rock experimental dels seixanta i setanta han determinat la meva concepció musical però també he rebut la influència de la música popular més alegre i divertida, de manera que, per contrarestar la tendència fosca que s'estava apoderant d'*Ultramort*, vaig voler escriure balades (*Al teu costat*, *Un segon d'eternitat*) i temes inspirats en els Beatles (*Lennon*, *Un matí de primavera*). *La noia de la botiga de fruites* encaixa en aquesta reacció *pop* però aquí, a més dels Beatles, vaig pensar en les cançons de La Trinca: *Pelegrí*, *Trempera matinera*, *No ve d'un pam*, etc. Quan era petit, el meu veí, el Sr. Antoni, em deixava discos de músics catalans i, a més de Llach, Bonet i tants altres, jo escoltava La Trinca. Després, el meu pare va comprar *Ca barret!*, un album que sempre m'ha agradat molt.

Així doncs, vaig decidir escriure una cançó en clau popular i, més específicament, fent la broma típica de La Trinca. Llavors se'm va encendre la idea de dedicar el tema a una noia que havia conegut al supermercat de Carrefour a Cabrera de Mar, prop de casa meva.

D'aquesta noia no en sé res, només que estava boníssima.

La vaig veure només dos cops a la secció de fruites i verdures però em va impressionar molt. Després ja no la vaig veure més. Tenia uns ulls negres que li brillaven, era estiu, estava morena i, amb la bata blanca, el color destacava encara més. Però el que més em va impressionar va ser la seva pitrera. Em va recordar aquell anunci d'un desodorant en què a unes noies a l'autobús li salten els botons de la camisa, o aquell altre d'una noia que "paseaba por la Casbah cuando de repente me vi envuelta en un tumulto", o també "Busco a Jacks". Bé, el cas és que jo em vaig quedar paralytitzat, hipnotitzat davant d'ella amb el meu cistell carregat de fruites i verdures, mirant-la en tot el seu esplendor. Déu, allò era un autèntic àngel, un miracle de l'evolució. Naturalment, ella es va adonar de la situació i, davant de la meua estampa ridícula, allà quiet mirant-la amb el cistell carregat amb pebrots, tomàquets i altres verdures, va somriure i em va preguntar si volia pesar la compra. En aquell moment, la meua imaginació ja viatjava accelerada per altres mons.

Durant un temps vaig estar temptat de dedicar la cançó a una altra noia que treballava en una llibreria que es diu Paperam al costat del Museu d'Art Contemporani de Barcelona, on jo treballava. Penso que es deia Susanna, no n'estic segur. Molt atractiva, primeta, alta i seriosa. Aquella noia resultava misteriosa. Tenia una mirada enigmàtica. També li

vaig perdre la pista. Finalment em vaig inclinar per l'altra, molt potent.

La idea de relacionar la cançó amb la noia del Carrefour es va concretar a finals del 2010 quan estava escrivint aquest àlbum. Atès que no vaig tenir cap relació amb ella, se'm va acudir la idea d'escrivir una mena de conte infantil, una història d'amor en termes idíl·lics. Però, per a evitar caure en la cursileria, i tenint present que volia fugir de la foscor en la que estava caient el conjunt de l'àlbum, vaig concebre el conte infantil en termes còmics, amb referències freudianes a l'amor maternal. Jo ja fa molts anys que vaig superar les 5 etapes freudianes del desenvolupament psicosexual però em temo que el meu inconscient es va quedar aturat en la primera. Aquesta és la raó per la qual vaig escriure la frase "I mama, sóc tan feliç, com un infant, visc una faula".

La referència a les fruites i verdures ("quins melons, quines peres...") enllaça evidentment amb el paral·lelisme popular que existeix entre els pits de les dones i aquests vegetals, però amb aquella referència ("la vaig treure a ballar al bell mig...") també vaig voler lligar la noció d'amor suprem amb la del mite del paradís original, present en tantes civilitzacions, on la concepció de felicitat de la vida ja en edat adulta, tal com s'encarreguen de recordar-nos els anuncis de vacances, es vincula d'igual manera amb les imatges de la natura, els jardins, les platges, etc.